

[Aksel Larsen.]

vilje, for pristigningerne er forfærdelige set fra forbrugernes synspunkt, og man ved jo også, at regeringen samtidig har planer om gennem indirekte skatter at indskrænke den jævne befolknings forbrug yderligere udover, hvad de stærkt stigende priser har bevirket.

Jeg har bemærket mig den meget forsonlige tone, der anlagdes af ministeren overfor de borgerlige partier i denne sag, en tone, som jo blev anlagt allerede i sin tid i statsministerens trontale, og som også blev anlagt af ministeren i forelæggelsen af dette lovforslag. Jeg har også bemærket mig de mange beklagelser over, at det ikke kom til den ønskede rundbordsamtale mellem regeringen og de borgerlige partier eller, som ministeren foretrækker at udtrykke sig, mellem de demokratiske partier på rigsdagen. Jeg synes, vi snart skulle komme bort fra denne cliché med de demokratiske partier.

Der var engang, da statsministeren, jeg tror det var ved Journalistforbundets fest, talte om uærlige clichéer og fraser eller noget lignende. Mon ikke det var på tide at lægge denne frase om de demokratiske partier på hylden? Mon det ikke vil være mere rigtigt at sige: de partier, med hvilke regeringen i de økonomiske og sociale spørgsmål ønskede en rundbordskonference, de partier, om hvilke regeringen nærer det begrundede håb, at de vil gå med til flere indirekte skatter, stadig stigende priser, yderligere forfusning af lønreguleringen efter pristallet, kort sagt en social nedskæring og en militær oprustning. Det er de partier, regeringen ønskede og ønsker en rundbordskonference med. Det bevirker ganske vist, at vi kommunister må nære mistillid til regeringens hensigt, men nu må vi altså, hvad prisloven angår, afvente og se, hvad der kommer ud af den rundbordskonference, som vil foregå i det folketingsudvalg, der kommer til at behandle dette lovforslag, og så tage stilling til resultatet ved anden behandling.

(Kort bemærkning).

Weikop: Den højtærede minister sagde, at han havde læst mine taler og set, at jeg var kommet med det udtryk om hans for-

gænger, at det havde han ingen forstand på. Jeg erindrer ganske tydeligt, at det har jeg sagt, og da jeg er meget forsigtig i mine udtalelser, kan jeg forsikre den højtærede minister, at når jeg har sagt det, så har det været ud af min fulde overbevisning, og så har ministerens forgænger været inde på et gebet, hvor han muligvis ikke havde tilstrækkelig forstand.

Den højtærede minister havde ikke kunnet finde ud af, at jeg stillede en hel række spørgsmål i min tale. Jeg ville ikke gentage dem i mit andet indlæg, og jeg skal heller ikke komme ind på dem nu, men jeg vil blot minde om, at den højtærede minister f. eks. spurgte, om genanskaffelsesprisen skulle gælde for alle. Jeg havde netop i min tale vist, hvor forskelligt det allerede praktiseres nu, og spurgte ministeren, hvorledes han ville stille sig overfor de spørgsmål, jeg havde rejst. Nu skal jeg ikke sætte den højtærede handelsminister på en prøve i tålmodighed, men når den højtærede minister mener, at der ikke var grund for mig til at finde, at ministeren var utålmodig, så tør jeg svagt antyde, at den sidste bemærkning jo i høj grad viste den højtærede ministers utålmodighed. Den højtærede minister sagde: vi må komme ind på noget nyt, vi skal se at komme i gang. Ja, men det er det, vi fra konservativ side har måttet holde lange og brede taler for i det høje ting, udelukkende med den ene ting for øje, hr. minister: at komme i gang. Glem ikke det!

Ministeren for handel, industri og søfart (H. C. Hansen): Ja, det sidste skulle vi altså heller ikke spares for. Jeg går ud fra, at det er en velindstuderet bemærkning, der skal afleveres om den konservative politiske linie, som har været fulgt så lang tid. Herregud, hvad interesse har det i øjeblikket? Det kan være morsomt og festligt at stå og drille hinanden med, hvad man har sagt tidligere, og hvad man har gjort tidligere, og hvor fremragende man har været tidligere. (*Weikop:* Det var ministeren, der begyndte!). Nej, det var det ikke. Det, jeg har sagt, ærede medlem, er, at der ligger i dag en arbejdsbyrde, der venter på den del af tinget, som vil være med til dette arbejde, og den presser på. Det er det, jeg har sagt, og det er rigtigt.